

at hun glædede sig til at opfriske sine italienske Oplevelser med dig.“

Per forsøgte at smile. Og behændigt fik han Talen ført over paa andre Ting.

Nanny indfandt sig ganske rigtigt til Middagen, det vil sige, hun kom næsten en halv Time efter, at man havde sat sig til bords, og tog bort igen før Kaffen, fordi hun skulde til Aftenselskab. Hun syntes at være i ypperligt Humør og saae glimrende ud i en gulblomstret Kjole med en spansk Trøje af blodrød Silke.

Per følte det som en stor Lettelse, da hun var borte.

Rigtig tilfreds var han dog ikke længer. Tiltrods for, at han ingen Grund havde til at klage over den Modtagelse, han havde faaet paa „Skovbakken“ (Philip Salomon havde endog i Dagens Anledning ladet skænke Champagne ved Middagsbordet) var hans Hjemkomstglæde lidt efter lidt og ligesom ad skjulte Veje svundet bort og havde efterladt en lidt melankolsk Følelse, — en Tomhed, et Savn, — han vidste ikke selv hvad.

Han havde kendt lidt til det samme ogsaa i Fortiden. Nogen rigtig Hjemmefølelse havde han aldrig kunnet faa her i sine Svigerforældres Hus. Der var i Familjens Levevis og Omgangsformer saa meget, der stadig virkede fremmedartet paa ham. Det Pust fra det moderne Evropa, der strøg igennem det, kunde til Tider virke paa ham som en kold Træk. Da der saaledes nu efter Middagen som sædvanlig kom Bekendte i Besøg fra de omliggende Villaer — hovedsagelig Jøder — havde han trods Sproget ganske Fornemmelsen af endnu at befinde sig i Udlandet.

Sammen med Jakobe gik han ned i Haven. Med hinanden under Armen blev de ved at gaa frem og tilbage i Alleen nede ved Vandet, hvor de var mindst udsatte for at blive overraskede af de Fremmede.

Forresten brød Jakobe sig ikke længer om at skjule deres Forhold for Folk. Der skulde en af de nærmeste Dage være stort Selskab paa „Skovbakken“ i Anledning af Nannys og Dyhrings Bryllup, og hun vidste, at det var Forældrenes Ønske at benytte